

Sygn. akt VI Ka 364/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Hanna Zielińska

Sędziowie: SO Anita Jarząbek - Bocian

SO Jacek Matusik (spr.)

protokolant: p.o. asystenta sędziego Barbara Gürtler

przy udziale prokuratora: Anny Radyno-Idzik

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2013 r.

sprawy M. S. (1), P. S. (1) i M. G. (1)

oskarżonych o przestępstwa z art. 224 § 2 kk

oraz K. B. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 223 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych M. S. (1), P. S. (1) i K. B. (1) oraz oskarżonego M. G. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

z dnia 20 listopada 2012 r. sygn. akt IV K 664/09

zaskarżony wyrok wobec M. S. (1), P. S. (1), M. G. (1) i K. B. (1), a w trybie art. 435 k.p.k. również wobec oskarżonych M. M. i M. S. (2), zmienia w ten sposób, że wszystkich oskarżonych uniewinnia od popełnienia zarzucanych im czynów; kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa; zasądza na rzecz adw. M. D. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu przed sądem II instancji oraz podatek VAT.

Sygn. akt: VI Ka 364/13

UZASADNIENIE

K. B. (1), M. M. oraz **M. S. (2)** zostali oskarżeni o to, że w nocy z 20 na 21 marca 2009 roku w W. przy ul. (...) w barze (...) działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi nieustalonymi mężczyznami dopuścili się czynnej napaści na funkcjonariuszy Policji sierż. A. K. (1) i sierż. K. B. (2) poprzez używanie przemocy w postaci zadawania uderzeń rękoma oraz kopania po całym ciele, uderzenie sierż. A. K. (1) szklanym naczyniem w głowę, nawoływanie do odebrania funkcjonariuszom Policji broni służbowej oraz stosowanie gróźb pozbawienia życia, w wyniku czego funkcjonariusze doznali obrażeń skutkujących naruszeniem czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni, tj. o popełnienie czynu z art. 223 k.k.;

P. S. (1) została oskarżona o to, że o to, że: w nocy z 20 na 21 marca 2009 roku w W. przy ul. (...) w barze (...) stosując przemoc w postaci odpychania rękoma funkcjonariuszy Policji sierż. K. B. (2) i sierż. J. T. zmuszała ich do zaniechania

prawnej czynności służbowej polegającej na procesowym zatrzymaniu innej osoby tj. o popełnienie czynu z art. 224 § 2 k.k.;

M. S. (1) został oskarżony o to, że o to, że: w nocy z 20 na 21 marca 2009 roku w W. przy ul. (...) w barze (...) stosując przemoc w postaci popychania funkcjonariuszy Policji sierż. A. K. (1) i sierż. K. B. (2) zmuszał do zaniechania prawnej czynności służbowej - zatrzymania K. B. (1), M. M. i M. S. (2), tj. o popełnienie czynu z art. 224 § 2 k.k.;

M. G. (1) został oskarżony o to, że: w nocy z 20 na 21 marca 2009 roku w W. przy ul. (...) w barze (...) stosując przemoc w postaci kopnięcia w rękę funkcjonariusza Policji st. sierż. J. T. zmuszał go do zaniechania prawnej czynności służbowej - zatrzymania M. G. (1) tj. o popełnienie czynu z art. 224 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie wyrokiem z dnia 20 listopada 2012 roku w sprawie sygn. akt: IV K 664/09:

I. oskarżonych **K. B. (1)**, **M. M.** oraz **M. S. (2)** uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu i za to na podst. art. 223 k.k. skazał ich i wymierzył im kary: K. B. (1) karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś M. M. i M. S. (2) kary po roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonych kar warunkowo zawiesił na okresy próby: oskarżonemu K. B. (1) - 5 lat, oskarżonym M. M. i M. S. (2) - 3 lat;

III. oskarżoną **P. S. (1)** uznał w ramach zarzucanego jej czynu za winną tego, że: w nocy z 20 na 21 marca 2009r. w W. przy ul. (...) w barze (...) stosując przemoc w postaci odpychania rękoma funkcjonariuszy Policji zmuszała ich do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na procesowym zatrzymaniu innej osoby tj. czynu z art. 224 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 2 k.k. skazał oskarżoną a na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 224 § 1 k.k. wymierzył jej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby;

V. oskarżonego **M. S. (1)** uznał w ramach zarzucanego mu czynu za winnego tego, że: w nocy z 20 na 21 marca 2009 roku w W. przy ul. (...) w barze (...) stosując przemoc w postaci popychania funkcjonariuszy Policji zmuszał ich do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na procesowym zatrzymaniu innych osób tj. czynu z art. 224 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 2 k.k. skazał oskarżonego a na podstawie art. 224 § 2 k.k.

w zw. z art. 224 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby;

VII. oskarżonego **M. G. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 224 § 2 k.k. skazał oskarżonego a na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 224 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby;

IX. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłat kwoty: od oskarżonych M. M., M. S. (2) i M. G. (1) po 180 złotych; od oskarżonego K. B. (1) kwotę 300 złotych; od oskarżonych P. i M. S. (1) kwoty po 60 złotych oraz od wszystkich oskarżonych po 400 złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Apelacje od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie z dnia 20 listopada 2012 roku w sprawie sygn. akt: IV K 664/09 wnieśli oskarżony M. G. (1), obrońca oskarżonego K. B. (1) oraz

oraz obrońca oskarżonych P. S. (1) oraz M. S. (1). Wszyscy apelujący zaskarżyli wyrok Sądu I instancji w całości.

Z treści osobistej apelacji oskarżonego **M. G. (1)** wynika, że - według apelującego - został on skazany mimo braku dowodów jego winy, a wyrok został oparty na stronnicy zeznaniu policjanta, który nawet nie był w stanie dokładnie zeznać kto rzucał kuflem, a kto wrywał policjantowi broń oraz kto szarpał policjantów. Według skarżącego błędne jest obarczenie go winą w przypadku, gdy prócz policjanta nikt inny nie potwierdził jego wersji zdarzeń. Według skarżącego Sąd skazał go nie mając dowodów, nie biorąc pod uwagę, iż oskarżony M. G. (1) został „skatowany” na Komisariacie Policji. Oskarżony M. G. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, który nie wskazuje na winę oskarżonego, a wręcz odwrotnie – według skarżącego - wyrok został oparty na zeznaniach policjanta, a oskarżony wskazał już że policjanci najpierw dość boleśnie go pobili, znęcając się nad nim, a potem te same osoby były świadkami w Sądzie, dążąc do skazania go i ustalając ze sobą wcześniej wspólną wersję wydarzeń, co wskazuje na niesprawiedliwość społeczną i stronniczość Sądu I instancji. Oskarżony również wskazał na historię zatrudnienia sędziego – referenta wydającej wyrok sądowy w I instancji.

2. nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a wydanie Wyroku bez wiarygodnego materiału dowodowego;

3. bezzasadne pominięcie złożonych do akt sprawy dowodów na korzyść oskarżonego, a jedynie przypisanie winy oskarżonemu bez posiadania niepodważalnych dowodów i oparcie wyroku na zeznaniach niepewnych, hipotetycznych i bez żadnego innego materiału dowodowego.

4. apelujący podniósł również, iż jest jedynym żywicielem rodziny, ma na utrzymaniu małe dziecko oraz żonę i matkę. Wskazał, że pracuje jako kierowca, przestrzega prawa, natomiast zdarzenie, które miało miejsce jest wynikiem nieporozumienia.

Oskarżony M. G. (1) podnosząc powyżej wskazane zarzuty wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o wzięcie pod uwagę okoliczności łagodzących, jak również o zwolnienie od kosztów postępowania apelacyjnego i dopuszczenie dowodu z uzupełniającego przesłuchania go na rozprawie apelacyjnej.

Obrońca oskarżonego K. B. (1) zaskarżyła wyrok Sądu I instancji w całości na korzyść tego oskarżonego. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, a polegający na ustaleniu w oparciu o zeznania świadków K. B., A. K. M. K. i D. S., że oskarżony K. B. (1) wraz z M. M. i M. S. (2) w trakcie zdarzenia w nocy z dn. 20 na 21.03.2009 roku stosował przemoc w stosunku do funkcjonariuszy policji K. B. (2) i A. K. (1) polegającą na zadawaniu uderzeń rękami i kopania po całym ciele, uderzenia szklanym naczyniem w głowę A. K. (1) oraz nawoływania do odebrania funkcjonariuszom policji broni służbowej;

2. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego i danie wiary w pełnym zakresie świadkom pokrzywdzonym K. B. (2) i A. K. (1), mimo że zeznania tych świadków są zmienne, sprzeczne w wielu wątkach wzajemnie i z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym m.in. opiniami sądowo - lekarskimi, a nadto wykazują cechy bezpodstawnego pomówienia oskarżonego B. i pozostałych współoskarżonych. Wybiórczą ocenę zeznań świadków D. S. (2) i M. K. (2) i oparcie rozstrzygnięcia wyłącznie na zeznaniach z dnia 21.03.2000 roku (D. S. (3)) i z 16.04.2009 roku (M. K. (2)) pomimo, że świadkowie ci konsekwentnie i logicznie zmienili treść swych zeznań w postępowaniu sądowym. Oparcie rozstrzygnięcia wyłącznie na okolicznościach przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a nie na całokształcie okoliczności wynikających z materiału dowodowego.

Obrońca oskarżonego K. B. (1) podnosząc powyżej wskazane zarzuty wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia i uniewinnienie oskarżonego. Z ostrożności procesowej w przypadku uznania, że oskarżony K. B. (1) zachowaniem swym wyczerpał dyspozycję art. 223 k.k. wniósł o zmianę opisu czynu przypisanego oskarżonemu K. B. (1) poprzez eliminację słów „zadawanie uderzeń rękami, kopania po całym ciele, uderzenie sierż. K. szklanym naczyniem w głowę, nawoływanie do odebrania funkcjonariuszom policji broni służbowej”, „w wyniku czego funkcjonariusze doznali obrażeń skutkujących naruszeniem czynności narządu ciała na okres 7 dni” i wymierzenie K. B. (1) kary łagodniejszej, w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres dwóch lat próby.

Obrońca oskarżonych P. i M. S. (1) zaskarżył wyrok Sądu I instancji w całości zaskarżonemu wyrokowi zarzucając:

1. Obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 4, 5 § 2 k.p.k. oraz 7 k.p.k. w szczególności przez pominięcie dowodów przemawiających na korzyść oskarżonych, w tym zeznań świadka M. P., A. P. (1) i A. P. (2), M. N., P. S. (2), wyjaśnień oskarżonych i współoskarżonych oraz dowodu w postaci nagrania fragmentu zdarzenia, a także całkowicie dowolnej interpretacji zeznań świadka S. w zakresie przypisania temu świadkowi zeznań obciążających oskarżoną S. oraz zaakceptowania naruszenia w postępowaniu przygotowawczym art. 317 §1 k.p.k. poprzez niedopuszczenie obrońcy do czynności przesłuchania świadków – o co wniósł.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżeni P. i M. S. (3) swym zachowaniem wyczerpali dyspozycję k.k., podczas gdy materiał dowodowy oraz zasady logicznego rozumowania prowadzą do przeciwnego wniosku.

Obrońca oskarżonego wskazując na powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonych P. i M. S. (1) i uniewinnienie tych oskarżonych, ewentualnie o uchylenie wyroku w tej części i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W części dotyczącej oskarżonych **M. M.** oraz **M. S. (2)** powyższy wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Chociaż znaczna część zarzutów podniesionych we wszystkich apelacjach jest zasadna, ich uwzględnienie nie pozwalałoby na merytoryczne zakończenie postępowania w niniejszej sprawie i skutkować by musiało uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Niemniej jednak dokonując kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy stwierdził, iż wydając tenże wyrok Sąd I instancji dopuścił się uchybień, które zgodnie z art. 440 k.p.k. należało uwzględnić z urzędu, a które skutkowały koniecznością zmiany wyroku zarówno wobec oskarżonych, na rzecz których wniesiono środki odwoławcze, jak i, w trybie art. 435 k.p.k., wobec oskarżonych M. M. i M. S. (2), którzy wyroku nie zaskarżyli. Pamiętać bowiem trzeba, że Sąd Odwoławczy, zwłaszcza w przypadku środka odwoławczego wniesionego na korzyść oskarżonego, ma prawo ale i obowiązek zbadania sprawy pod względem merytorycznym i prawnym nie tylko w granicach środka odwoławczego, ale także niezależnie od tych granic, w celu stwierdzenia, czy nie zachodzi rażąca niesprawiedliwość wyroku.

Dokonując kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy dostrzegł, iż wyrok ten wydany został wobec wszystkich oskarżonych z oczywistą obrazą prawa materialnego, które to uchybienie, mając na uwadze treść art. 440 k.p.k., należało uwzględnić z urzędu.

W pierwszej kolejności w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu K. B. (1) wskazać należy, iż Sąd Rejonowy w sentencji wyroku przyjął opis tego czynu w takiej formie, w jakiej uczynił to prokurator formułując akt oskarżenia i zakwalifikował tenże czyn z art. 223 § 1 k.k. Tymczasem w przyjętym w wyroku opisie tego czynu, w zakresie odnoszącym się znamion przestępstwa czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego (art. 223 § 1 k.k.) wskazano, iż oskarżeni K. B. (1), M. M. oraz M. S. (2) „działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi nieustalonymi męczycznymi dopuścili się czynnej napaści na funkcjonariuszy Policji sierż. A. K. (1) i sierż. K. B. (2) poprzez

używanie przemocy w postaci zadawania uderzeń rękoma, oraz kopania po całym ciele, uderzenie sierż. A. K. (1) szklanym naczyniem w głowę, nawoływanie do odebrania funkcjonariuszom Policji broni służbowej oraz stosowanie gróźb pozbawienia życia, w wyniku czego funkcjonariusze doznali obrażeń skutkujących naruszeniem czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni”. Stwierdzić w związku z tym należy, iż tak opisany czyn nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 223 § 1 k.k. Przypomnieć bowiem należy, iż przepis ten penalizuje zachowanie polegające czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Tym samym więc z treści wskazanego przepisu wynika, iż do znamion konstytucyjnych przestępstwa czynnej napaści na funkcjonariusza należy okoliczność, aby jej dokonano: 1) podczas pełnienia przez funkcjonariusza obowiązków służbowych lub 2) w związku z pełnieniem przez funkcjonariusza obowiązków służbowych, co winno znaleźć odzwierciedlenie w opisie czynu przypisanego w części dyspozytywnej wyroku. Tymczasem Sąd Rejonowy, powielając błąd prokuratora, w opisie czynu przypisanego oskarżonym K. B. (1), M. M. oraz M. S. (2) pominął stwierdzenie, że napaść ma funkcjonariuszy miała miejsce podczas lub w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, co skutkować musi uznaniem, że czyn przypisany oskarżonym, w kształcie przyjętym w wyroku, nie wyczerpuje ustawowych znamion przestępstwa określonego w art. 223 §1 k.k.

Niezależnie od ustaleń wynikających z części motywacyjnej zaskarżonego wyroku, uchybienie powyższe, nie mogło zostać konwalidowane przez Sąd Okręgowy poprzez uzupełnienie opisu, wskazanego wyżej, czynu przypisanego oskarżonym o brakujące znamię, albowiem stanowiłoby to naruszenie zakazu reformationis in peius. Wynikające z art. 434 § 1 k.p.k. oraz 443 k.p.k. Zakaz ten oznacza, iż w przypadku nie wniesienia środka odwoławczego na niekorzyść oskarżonego sąd odwoławczy, jak również sąd rozpoznający sprawę ponownie, nie może orzekać na jego niekorzyść. W niniejszej sprawie apelację wniósł tylko obrońca oskarżonego B., a jednocześnie nie miały zastosowania regulacje zawarte w art. 434 § 3 k.p.k. zakładające wyłączenie obowiązywania zakazu. Tym samym również, zarówno w postępowaniu odwoławczym, jak i w postępowaniu ponownym toczącym się na skutek ewentualnego uchylecia zaskarżonego wyroku nie byłoby możliwe wydanie orzeczenia zawierającego rozstrzygnięcia mniej korzystne dla oskarżonego, niż te zawarte w zaskarżonym wyroku. Nie budzi również wątpliwości, iż omawiany zakaz nie dotyczy wyłącznie kwestii kary, ale odnosi się do każdego rozstrzygnięcia, które mogłoby pogorszyć sytuację oskarżonego. W związku z tym niedopuszczalne jest również, zarówno w postępowaniu odwoławczym jak i w postępowaniu ponownym toczącym się na skutek ewentualnego uchylecia zaskarżonego wyroku, uzupełnianie opisu czynu zarzucanego oskarżonemu poprzez wprowadzenie do tego opisu jakichkolwiek ustawowych znamion przestępstwa, których opis ten nie zawierał przed zaskarżeniem orzeczenia jedynie na korzyść oskarżonego (patrz np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2005r. - IV KK 238/2005 oraz z dnia 20 lipca 2005r. - I KZP 20/2005).

W ocenie Sądu Okręgowego czyn przypisany oskarżonym K. B. (1), M. M. oraz M. S. (2) w kształcie przyjętym w sentencji zaskarżonego wyroku nie wyczerpuje również ustawowych znamion żadnego innego przestępstwa. W szczególności, z tych samych przyczyn, co w przypadku przestępstwa z art. 223 k.k., nie wyczerpuje on znamion występku określonego w art. 222 k.k., jak również, wobec braku w opisie czynu znamienia celu działania – występku z art. 224 § 2 k.k. Czynu opisanego w sposób taki jak w wyroku nie można również zakwalifikować z art. 158 § 1 k.k. – z uwagi na brak w opisie znamienia w postaci narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., a także z art. 190 § 1 k.k. - z uwagi na brak w opisie znamienia w postaci wzbudzenia u pokrzywdzonych uzasadnionej obawy spełnienia gróźb. Z kolei z uwagi na brak skonkretyzowania w opisie czynu (nie uczyniono tego również w pisemnym uzasadnieniu wyroku) działań, które mieliby podjąć poszczególni oskarżeni wobec konkretnych funkcjonariuszy (a pamiętać trzeba, że przypisano im działanie również z innymi osobami) nie wchodziło w grę zakwalifikowanie tak opisanego czynu z art. 157 § 2 k.k., czy też z art. 217 k.k.

Mając na uwadze powyższe, wobec oskarżonego K. B. (1), a w trybie art. 435 k.p.k. również wobec oskarżonych M. M., i M. S. (2) zaskarżony wyrok należało zmienić i uniewinnić ich od popełnienia zarzucanego im czynu. Konieczność zmiany wyroku wobec oskarżonych, którzy go nie zaskarżyli wynika wprost z brzmienia art. 435 k.p.k., który stwierdza, że "Sąd odwoławczy uchyla lub zmienia orzeczenie na korzyść współoskarżonych, choćby nie wnieśli środka odwoławczego, jeżeli je uchylił lub zmienił na rzecz współoskarżonego, którego środek odwoławczy dotyczył,

gdy te same względy przemawiają za uchyleniem lub zmianą na rzecz tamtych.”. Tym samym więc zastosowanie art. 435 k.p.k. jest nie tylko prawem, ale i obowiązkiem sądu, jeżeli zachodzą przesłanki określone w tym przepisie, co w niniejszej sprawie w sposób oczywisty miało miejsce.

Podobnie rzecz ma się w przypadku czynów przypisanych oskarżonym P. S. (1) oraz M. S. (1), a zakwalifikowanych z art. 224 § 2 k.k. W tym przypadku w przyjętych w wyroku analogicznych opisach czynów przypisanych oskarżonym, w zakresie odnoszącym się znamion przestępstwa Sąd wskazał, że oskarżeni „stosując przemoc w postaci odpychania rękoma funkcjonariuszy Policji zmuszali ich do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na procesowym zatrzymaniu innej osoby”. Tymczasem z treści wskazanego wyżej przepisu wynika, iż przestępstwo to może zostać popełnione wyłącznie w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, a więc działanie oskarżonego musi być podjęte w celu zmuszenia funkcjonariusza do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w opisie czynu przypisanego w części dyspozytywnej wyroku. Tymczasem w przyjętym przez Sąd Rejonowy opisie tych czynów brak jest wskazania, iż oskarżeni działać mieli w takim właśnie celu, a zdaniem Sądu Okręgowego, wskazanie że oskarżeni „zmuszali do zaniechania prawnej czynności służbowej” nie jest równoznaczne ze stwierdzeniem, iż taki właśnie był cel ich działania. Co więcej, z treści poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych przedstawionych w pisemnym uzasadnieniu wynika wyłącznie, iż oskarżeni jedynie utrudniali policjantom zatrzymanie kolegów, które to zachowanie z całą pewnością nie stanowi występku określonego w art. 224 § 2 k.k. Zachowanie tych oskarżonych opisane w sposób taki jak w wyroku, nie wypełnia także znamion innego przestępstwa, w szczególności zaś występu z art. 222 k.k. - z uwagi na brak w opisie znamienia w postaci stwierdzenia, że naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariusza miało miejsce podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych oraz nie wskazanie czyją którego konkretnie funkcjonariusza, nietykalność cielesną mieliby naruszyć oskarżeni, jak również występu z art. 217 k.k. – wobec nie wskazania czyją konkretnie nietykalność cielesną mieliby naruszyć oskarżeni.

Z tych samych przyczyn, co w przypadku oskarżonego K. B. (1), wskazane wyżej uchybienia nie mogłyby zostać ewentualnie konwalidowane przez Sąd Odwoławczy, czy to poprzez uzupełnienie opisu czynów, czy też poprzez przekazanie sprawy w tym celu do ponownego rozpoznania, w związku z czym zaskarżony wyrok należało zmienić i uniewinnić oskarżonych P. S. (1) i M. S. (1) od popełnienia zarzucanych im czynów.

Co do czynu przypisanego oskarżonemu M. G. (2), to z tych samych powodów, co w przypadku oskarżonych S., czyn ten w kształcie przyjętym w części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, nie wyczerpuje znamion występu z art. 224 § 2 k.k., jak również z art. 222 k.k. Dodatkowo wskazać należy, iż w ocenie Sądu Okręgowego oskarżonemu nie można przypisać popełnienia wskazanych wyżej przestępstw, jak również przestępstwa z art. 217 k.k., albowiem materiał dowodowy nie daje podstaw do ustalenia, że do kopnięcia w rękę J. T. przez oskarżonego (o ile w ogóle miało ono miejsce) doszło umyślnie. Zwrócić bowiem należy uwagę, iż jedyne dowody obciążające oskarżonego to składane w postępowaniu przygotowawczym zeznania pokrzywdzonego oraz innego funkcjonariusza – P. R.. Z zeznań obu tych funkcjonariuszy wynika jedynie, iż do kopnięcia doszło po powaleniu oskarżonego na fotel i zakładaniu mu kajdanek, przy czym żaden z nich nie stwierdził, by oskarżony celowo kopnął pokrzywdzonego. W tej sytuacji nie można wykluczyć, że do kopnięcia doszło przypadkiem podczas szamotaniny oskarżonego z policjantami, zwłaszcza że całe zdarzenie miało charakter bardzo dynamiczny i brało w nim udział bardzo wiele osób. W tej sytuacji, biorąc pod uwagę, że przestępstwa opisane we wskazanych wyżej przepisach mogą być popełnione wyłącznie umyślnie, a w opisie czynu ujęto jedynie zachowanie oskarżonego polegające na jednokrotnym kopnięciu pokrzywdzonego, stwierdzić należy, iż czyn M. G. (2) nie wyczerpał znamion żadnego przestępstwa.

Również w przypadku tego oskarżonego, z przyczyn wskazywanych już powyżej, Sąd Odwoławczy nie mógł uzupełnić opisu czynu o brakujące znamiona czy też zmienić go poprzez wskazanie innych zachowań oskarżonego, jak również w tym celu uchylić wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania. Dlatego też również w przypadku oskarżonego M. G. (2) zaskarżony wyrok należało zmienić i uniewinnić go od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Reasumując, niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacjach, zaskarżony wyrok w stosunku do M. G. (1), K. B. (1), P. S. (1) oraz M. S. (1), a w trybie art. 435 k.p.k. również wobec M. M., i M. S. (2), należało zmienić i wszystkich oskarżonych uniewinnić od popełnienia zarzucanych im czynów.

O kosztach za postępowanie w sprawie Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji wyroku.